

شکل و شمایل لباس‌های پرنسس‌های دیزنی بر اساس دوره زمانی‌شان

با کمک هوش مصنوعی می‌خواهیم ببینیم نسخه ی صحیح لباس های پرنسس های دیزنی چه شکلی است.

به گزارش سایت خبری پرسون، پرنسس های دیزنی با آن لباس های معروف شان شناخته می شوند. اما گرچه به دیدن شخصیت بل در انیمیشن «دیو و دلبر» با آن لباس حجیم زرد رنگ عادت کرده ایم اما حقیقت این است که لباس او هیچ تناسبی با مُد قرن هجدهم ندارد.

سفیدبرفی و هفت کوتوله – سفیدبرفی در آلمان قرن پانزدهم

داستان اصلی در سال ۱۹۳۷ منتشر شد و از یک کنتس آلمانی به نام مارگارتا فون والدک الهام گرفته شده بود که متولد سال ۱۵۳۳ بود، بنابراین داستان به آن دوره ی زمانی مربوط می شود.

برخلاف لباسی که انیماتورهای دیزنی برای شخصیت سفید برفی طراحی کردند، زنان در قرن پانزدهم لباس های تجملی تر و فاق بلند با چندین لایه لینن در زیر به تن می کردند. یک تفاوت بزرگ دیگر در طراحی دیزنی مربوط به آستین ها است. در حقیقت لباس های زنانه در آن زمان آستین های بلند جدا کردنی داشت که در قسمت شانه پف داشتند.

زیبای خفته – آرورا در فرانسه ی قرن چهاردهم

مشهورترین نسخه از این داستان در کتابی اثر شارل پرو در سال ۱۶۹۷ منتشر شده است. با این حال، نسخه های دیگری از این داستان مربوط به قرن های پیش تر، در فاصله ی سال های ۱۳۳۰ تا ۱۳۴۴ وجود دارد. بنابراین می توان گفت که شخصیت اصلی این داستان مربوط به این دوره ی زمانی بوده.

در آن زمان، زنان لباس های نسبتاً تنگی به تن می کردند. آن ها دوست نداشتند لباس هایشان دامن پهنی داشته باشد که قسمت لگن را عریض تر نشان دهد. برعکس، خیاطان آن زمان سعی می کردند تا حد ممکن از حجم دادن به این بخش خودداری کنند. در عوض، مدل های رسمی تر لباس ها دنباله ی بلندی داشتند. به علاوه، پوشیدن لباس های چند لایه امری رایج بود.

سیندرلا – سیندرلا در آلمان قرن نوزدهم

برادران گریم مشهورترین نسخه ی این داستان را در سال ۱۸۱۲ در مجموعه داستان خود به نام «داستان های برادران گریم» منتشر کردند. با این حال، قدیمی ترین نسخه های این داستان مربوط به قرن هفتم پیش از میلاد و قرن یکم میلادی هستند. به لطف برادران گریم، «سیندرلا» تا همیشه به عنوان یک افسانه ی آلمانی به یاد آورده خواهد شد.

در آلمان قرن نوزدهم لباس های زنانه شروع به تجملی تر و نمایشی تر شدن کردند.

علاء الدین – جاسمین در خاورمیانه

«علاء الدین» یکی از شناخته شده ترین داستان های مرتبط با کتاب «هزار و یک شب» است، گرچه این داستان در کتاب اصلی وجود ندارد. در حقیقت این داستان در ترجمه ی فرانسوی این کتاب، توسط آنتوان گالان، نویسنده ی فرانسوی، به مجموعه داستان «هزار و یک شب» اضافه شد. گالان آن را بر اساس داستان عامیانه ای که از حنا دیاب، نویسنده ی سوری، شنیده بود، به ترجمه ی خود اضافه کرد.

از جهت محل وقوع داستان، در خطوط ابتدایی آن آمده که: «در برخی شهرهای چین …». با این حال، این موضوع در هیچ کجای دیگری از داستان تکرار نشده است و از برخی عناصر داستان اینگونه به نظر می رسد که داستان جایی در خاورمیانه ی باستان اتفاق می افتد.

لازم به ذکر است که از آنجایی که داستان «علاء الدین» به لطف حنا دیاب، نویسنده ی سوری در ترجمه ی فرانسوی کتاب گنجانده شد، در زبان عربی قدیم، از کلمه ی «چین» برای اشاره به سرزمین های دور و عجیب استفاده می شد. به همین دلیل و با توجه به آنچه در داستان اصلی آمده، حالا می خواهیم ببینیم لباس جاسمین در شرق نزدیک در زمان گذشته های دور چگونه بوده است.

لباس ها در این منطقه تغییر چندانی نداشته، چرا که کارکرد آن ثابت مانده است: محافظت در برابر آب و هوای نامساعد و شن ها.

پوشش اصلی یک پیراهن آستین دار، یک شلوار گشاد و یک تونیک بود. بعد از آن نوبت جلابه بود که پیراهنی با آستین های بلند و دامنی چاک دار در کناره ها بود. همه ی این ها عمدتاً به رنگ کرم بودند و با نخ های رنگارنگ گلدوزی می شدند.

شاهدخت و قورباغه – تیانا در آمریکای سال ۱۹۲۶

این داستان که به کشور آلمان تعلق دارد، توسط برادران گریم در سال ۱۸۱۲ منتشر شد. آن ها ایده ی این داستان را از فرهنگ شفاهی این کشور گرفته بودند. با این حال، اقتباس سال ۲۰۰۹ دیزنی یک مورد خاص است. این انیمیشن در حقیقت اقتباس آزادی است از داستانی به نام «شاهدخت قورباغه ای» که خود اقتباسی از داستان اصلی منتشر شده در سال ۲۰۰۲ توسط نویسنده ای آمریکایی به نام الیزابت داوزون بیکر.

از آنجایی که داستان الیزابت داوزون بیکر تفاوت های واضحی با داستان اصلی منتشر شده توسط برادران گریم دارد، پوشش تیانا را بر اساس آنچه در اقتباس دیزنی آمده، یعنی در آمریکای دهه ی ۱۹۲۰ بررسی می کنیم.

در آن زمان پوشش تغییراتی خلاف مدهای قبلی پیدا کرده بود. آزادی و رهایی حرف اول را می زد، به همین دلیل لباس های زنانه گشاد و یقه باز بودند. لباس ها به ندرت فرم اندام را نشان می دادند و قد آن ها تقریباً مچ پا و گاهی هم به زانو می رسید.

دیو و دلبر – بلا در فرانسه ی قرن هجدهم

انیمیشن دیزنی بر پایه ی داستان «دیو و دلبر» که گابریل-سوزان دو ویلنوو، نویسنده ی فرانسوی، آن را در سال ۱۷۴۰ نوشته بود، ساخته شد. برخی معتقدند زمان وقوع داستان در همان دوره ی زمانی ای است که نوشته شده. بنابراین با توجه به مُد فرانسه ی قرن هجدهم، بلا باید لباس های کاملاً متفاوتی به تن می کرد.

یک ویژگی رایج در لباس های زنانه ی آن زمان بادیس های (نوعی کمرست) جذب بود. آن ها یقه ی مربعی و پاییون های روبانی بزرگ داشتند. از رنگ های پاستلی برای ایجاد ظاهری زیبا و جوانانه استفاده می شد. آستین ها پفی بود و قد آن ها تا آرنج می رسید. به همین دلیل لباسی که از زیر پوشیده می شد نیز دیده می شد.

دلبر – مریدا در اسکاتلند قرن دهم

انیمیشن «دلبر» اثری غیراقتباسی بود که در سال ۲۰۱۲ منتشر شد. داستان این انیمیشن در اسکاتلند دوران قرون وسطی اتفاق می افتد. لباس هایی که مریدا در این انیمیشن به تن دارد، در مقایسه با دیگر پرنسس های دیزنی، نزدیکی بسیار بیشتری به واقعیت دارد. با این حال، پوشش او برخی عناصر مُد اروپای دوران قرون وسطی را ندارد.

برای مثال، پوشش زنانه در آن زمان معمولاً شامل تونیک می شد. بحث لباس های روبی، از یک ردای بلند به عنوان کت استفاده می شد که با یک کمر بند، از قسمت کمر به لباس های داخلی متصل می شد. به علاوه، پاها با جوراب و سر نیز با یک سرپوش پوشانده می شد.

گیسو کمند – رایپونزل در آلمان قرن هفدهم

انیمیشن «گیسو کمند» که در سال ۲۰۱۰ به نمایش درآمد، بر پایه ی داستان «رایپونزل» ساخته شد که برادران گریم در سال ۱۸۱۲ منتشر کردند. داستان برادران گریم هم بر پایه ی داستانی فرانسوی به نام «پرسینت» بود که نویسنده ای به شارلوت – رز دوکومون دلفورس در سال ۱۶۹۸ آن را نوشته بود.

بنابراین داستان این پرنسس گمشده در آلمان، در اواخر قرن هفدهم رخ می دهد. در آن زمان زنان کمرست های یقه بازی به تن می کردند که در قسمت شانه پهن می شدند و در قسمت کمر باریک. آستین ها پهن و گشاد بودند و قدشان به آرنج می رسید. قد دامن هم تا روی پاها بود. با این حال، به مرور زمان طول دامن ها کوتاه شد تا زیردامنی مشخص باشد.

هرکول؛ مگ در یونان باستان، سال ۳۰۰ پیش از میلاد مسیح

انیمیشن «هرکول» درباره ی ماجراجویی های این نیمه خدای یونانی است. گرچه در فیلم به طور واضح گفته نمی شود که داستان در یونان باستان اتفاق می افتد، اما از برخی اشارات در طول فیلم می توان آن را حدس زد.

زنان یونانی در آن زمان لباس های نسبتاً ساده و گشادی به تن می کردند. کار اصلی لباس ها کاربردی بودن بود. لباس ها از دو تکه تشکیل می شد: یک لباس زیر و یک ردا. اصلی ترین تفاوت میان لباس های زنان و مردان این بود که قد تونیک های زنانه تا مچ پا بود، اما تونیک های مردانه تا زانو می رسیدند.

رنگ لباس ها اغلب خنثی بود، اما خیاط ها لبه های تزئینی به رنگ های تند به لباس های اضافه می کردند. با این حال، این تزئینات تنها در لباس های طبقات بالاتر جامعه رایج بود. به ویژه رنگ بنفش به دلیل گران قیمت بودن، آشکارترین نشانه ی ثروت محسوب می شد.

یخ زده؛ السا در اروپای قرن نوزدهم

انیمیشن «یخ زده» اقتباس آزادی است از داستان «ملکه برفی» که در سال ۱۸۴۴ توسط هانس کریستین اندرسن، نویسنده ی هلندی منتشر شد. از آنجایی که پادشاهی آرنولد خیالی است، منبع الهام داستان دیزنی ممکن است قرن نوزدهم، جایی در اروپا بوده باشد.

با فرض درست بودن آن، السا باید پوششی شبیه به سندرلا می داشت، چون مُد کشورهای اروپایی در آن زمان چندان با یکدیگر متفاوت نبود. بنابراین، السا باید دامنی پهن با تزئینات تجملی می داشت.

پری دریایی کوچولو؛ آریل در قرن نوزدهم

آریل، پرنسس پری دریایی پرشور و ماجراجوی انیمیشن دیزنی، اگر با لباسی پا به خشکی می گذاشت که از نظر تاریخی با پوشش دهه ی ۱۸۹۰ مطابقت داشت، ظاهر دیگری پیدا می کرد.

بادیس لباسش باید با تور ظریف کار شده تزئین می شد و آستین ها پفی متداول در آن دوره را می داشت. دامن حجیم لباس روی زمین کشیده می شد.